

ואשר לטענה, כי מאז ומעולם היו בי צה"ל פישעי'מילחמה.

מה מזה? היו פשעים. קרו דברים במילחמת העצמאות, כפי שתיארתי אותם בספרי. היה הרצח ההמוני המתועב ש' בוצע על-ידי שמואל להיס בכפר לבנוני, ועל כך נשפט. היתה פרשת דיריאסין, והיא לא היתה יחידה. היו מעשי היחידה 101, הטבח הנורא של קיביה. במילחמת קדש אירעו מיקרים של הריגה סיטונית של חיילים בורחים אחרים שוך הקרבות, תחת לקחתם בשבי. אותו הדבר קרה גם במלחמת ששת-הימים.

צה"ל בנדונתו שפט את הפושעים. צה"ל? בקטנותו עצם עין.

המאבק על טוהר-הנשק היה קיים תמיד, והוא מאבק רצוף. לפעמים הוטל איפול על המישפטים, לפעמים פורסמו. הכל היה תלוי בחוסנם המוסרי של האחרים המדיניים והצבאיים.

נאבקנו בכל פעם לביעור הנגע. לפעמים עשינו זאת בשקט. לפעמים על-ידי פירסום. לפעמים על-ידי פעולה מאחורי הקלעים. לפעמים על-ידי חשיפה או איום בחשיפה. בכל פעם שאלנו את עצמנו: מהו הדרך הטובה ביותר כדי לבער את הרע?

מיבצע-ליטאני היה רע מקודמיו, וגם טוב מהם. הוא היה רע, מפני שהוא התנהל באווירה עכורה של זילזול בחיי אדם, שהתבטא בצורות שונות — ועל הרמטכ"ל דאז, מוטה גור, רובצת אחריות מוסרית נוראה. יתכן שהפיגועים למיניהם היו מושפעים מן האווירה שאפפה אותם. לעומת זאת, יש לציין, כי כל הרע אשמים שנתגלו הועמדו לדין ונשפטו.

ולא פרשת המתקת-הדין השיטתית, אשר העניקה מעין אישור-בדיעבד לפשעים, ו' אשר יצרה נורמה פסולה מעיקרה, לא היינו נזעקים.

מה אנחנו רוצים?

אנחנו רוצים כי יפסיקו לדבר על "הריגים" — מילה סלחנית, מילה ממעי'טה.

אנחנו רוצים כי נקרא לילד המכוער הזה בשמו. כי ידובר על פישעי'מילחמה, פשוטו כמשמעו. כי העונשים יוכיחו לכל חיל שהצה"ל מתעב פשעים כאלה.

אנחנו רוצים כי כל פרשה כזאת תתפרסם ברבים, על פרטיה ומסקנותיה, כדי שהגיבוי וההוקעה והעונש ישמשו לקח ותמורה-אזהרה.

אנחנו רוצים כי ייפסק הנוהג הנפסד של המתקת דינם של פושעים כאלה בידי המפקדים וכי ביכלל לא תהיה להם ת' אפשרות לחון או להמתיק-דינם של פושעי'מילחמה.

ובעיקר: אנחנו רוצים כי הכני' ליום של מוסר-המילחמה וטוהר-הנשק יהיו ברורים לחלוטין, כי כל חייל ילמד אותם יחד עם תרגילי-הסדר ואימוני-השהדה, וכי כל ויחידה צבאית, היוצאת לפעולה קרבית, תקבל על כך הוראה נוספת, תקיפה ונמרצת.

יתכן שאייאפשר למנוע לגמרי פישעי'מילחמה, כשם שאייאפשר למנוע לגמרי פשעים אזרחיים. כל עוד אנחנו נאלצים לתת נשק בידי כל הצעירים ולשלוח אותם לקרב — את הטובים והרעים, השפויים והפסיכופאטים — יהיו פושעי'מילחמה גם אצלנו. אך אנחנו יכולים להביא לכך שכל אדם בישראל יידע שפושעי'המילחמה הוא אדם בזוי, שהוא בוגד במדינה, ש' הוא נשע זר בצה"ל.

מפקד שאינו מסוגל להשליט רוח כזאת בין אנשיו, אינו ראוי להיות מפקד בצבא שלנו.

שילטון שאינו מסוגל להשליט רוח כזאת בצבא, אינו ראוי להיות שילטון במדינה שלנו.

ואנו לא נשתוק.

רחל הלר

עות החקירה המיוחד (צח"מ), ש' הוקם במישרת מרחב-הנגב, הוצרך לפענח את הרצח האכזרי של החיילת ורד ויגור. חוקרי המישרת מצאו את גופתה לפני שבועיים, בבוקר שלמחרת ליל הר' עלטה, כשהיא שכובה על גבה בצידי הר' דרך המובילה לקיבוצה, מישמר-הנגב, פניה מרוסקות ומגואלות בדם, חלק מגופה מעורטל וחזיתה כרוכה בחווקה סביב לצווארה.

בבדיקה שנערכה לאחר המוות נמצאו סימני זרע בגופתה של הנרצחת ונקבע בוודאות כי היא נאנסה לפני שנרצחה. המשימה שהועמדה בפני החוקרים היתה, איפוא, להתחקות אחר עיקבותיו של הר' רוצח האכזר, שביצע בחיילת את זממו ו' נמלט אל תוך האפילה.

הראשונים שנחקרו היו חברי הקיבוץ. עקבות שנמצאו ליד הגופה הוליכו לעבר המשק, אחת האפשרויות שעלו היתה כי אחד מחברי הקיבוץ או אחד מהמתנדבים הוא שביצע את הוועה מתוך התקפת אמוק ואחר-כך חזרה אליו שפיות דעתו. נחקרו גם קשריה החברתיים של ורד עם אנשי הקיבוץ ועם המתנדבים שם.

נחקרים אחרים בפרשה היו סוטימין המוכרים למישרת, ואנשים שהוגדרו כי "פסיכופאטים". סביר היה להניח כי אחד מהם עבר במקום וכשהבחין בחיילת, ש' ירדה מהאוטובוס ועשתה את דרכה לבדה מהכביש הראשי לעבר הקיבוץ, תקף אותה. אולם עד עתה לא הצליחה המישרת לה' הניח את ידה על סוטה שיכול היה להי' ככיוון אחר נחקרו תושבי ישובים אחר

רצח בחולות

גופתה של רחל הלר נמצאה על החול במרחק מטר משולי כביש "קייט ושייט" באיזור קיסריה. גופה היה עירום לחלוטין, מלבד רצועת תחזיה לבנה מסביב לצווארה וסנדל על רגלה (התמונה משוחזרת).

השוטרים החוקרים את רצח החיילת ורד ויגור בודקים ברצינות

את הדימיון המוזר בינו ובין רצח החיילת רחל הלר

כפילות ברצח

את חייה של ורד היתה התנגדותה העיי' קשת לאונס. גם הבדיקה שלאחר המוות אינה שוללת אפשרות של מאבק. הרוצח, שביקש, כנראה, להתגבר על התנגדותה, הלם בראשה באבנים שהיו בהשג ידו, כשהוא רוכן עליה והיא שרועה על הקרקע.

אנס מטורף או

מאהב מתוסכל?

המישרת לא התעלמה גם מה' אפשרות שוורד ויגור הכירה את רוצחה. אפשרות זו מחזירה את החקירה להנחה כי הרוצח ביקש למנוע את ורד מלהסגירו למישרת, אחרי שביצע בה את זממו ולכן רצח אותה.

אם אכן הכירו הרוצח וקורבנו זה את זה, אפשר גם להניח כי הרצח בוצע על רקע רומנטי ולא דווקא על רקע מיני, כפי שעולה מהבדיקה שלאחר המוות. יית' כן שהרוצח היה בחור צעיר שהתאהב בוורד, ושנדחה על ידה, הוא יכול היה לדעת את מהלכה ואולי אף עקב אחריה, או שהמתין לה ליד תחנת-האוטובוס של הקיבוץ.

אחת מנוסעות האוטובוס, שבו נסעה בי'

השבוט

עמוס ברנס זועק אחרי שנידון למאסר-עולם על רצח החיילת רחל הלר. הוא טוען כי הינו חיי-משפט. ייתכן כי עכשיו יוכרז זכאי.